

KỶ NIỆM ĐI TRẠI

Tôi gia nhập Liên Đoàn Trường Sơn đã khá lâu. Sinh hoạt hướng đạo và cắm trại đã trở nên thân quen từ lúc nào. Một trong những thú vui của cắm trại là tổ chức nấu ăn. Những lần phải chuẩn bị cho việc ăn uống toàn trại, tôi và các anh chị phụ huynh khác đều chia nhau mỗi người mỗi việc.

Tôi nấu ăn không khá và cũng tự biết khả năng hạn hẹp của mình nên thường chỉ nhận mang đồ dùng lên trại hoặc giúp làm phụ bếp và những việc vặt khác. Có một lần chúng tôi cần 1 người làm món gà chiên cho buổi ăn chung của liên đoàn, hỏi mãi không ai đứng ra đảm nhận, nên tôi đành bậm bụng xung phong cho việc này. Còn nhớ, khi tôi hỏi các chị em khác làm sao để nấu món gà chiên, tôi đã cẩn thận hỏi từng chi tiết về cách chuẩn bị món ăn và ghi xuống giấy. Có lẽ tôi đã hỏi những câu quá ngớ ngẩn (nếu không muốn nói là quá ...dốt!) nên cuối cùng tôi đã bị “cho nghỉ việc”. Một chị phụ huynh khác đã đưa tay ra đón nhận làm món gà chiên này (cho yên tâm, chứ không thì mọi người chắc phải bị đói!).

Lần mới nhất đây khi tham dự trại TT9, phụ huynh chúng tôi cũng phân chia nhiệm vụ, người nấu cháo, kẻ nấu chè, thực đơn cho các bữa ăn khuya nghe cũng hấp dẫn lắm. Có 1 chị phụ huynh mới vào liên đoàn chưa lâu, thấy mỗi người chia việc nhau làm, cũng có lòng nên đã can đảm giơ tay nhận nấu chè khuya. Chị nói: “Q-N chưa bao giờ nấu chè, nhưng sẽ có bạn Q-N giúp, chắc sẽ làm được”. Phải nói bản thân tôi cũng nấu nướng không giỏi, tuy nhiên nấu cho số đông người ăn thì chưa có, những nấu chè để ở nhà ăn thì cũng đã làm thử nhiều lần. Vì thế tôi tự nghĩ, chắc Q-N khiêm nhường nói vậy thôi, chứ ai mà chưa từng nấu bao giờ sao lại dám xung phong làm chứ.

Khi gặp nhau ở trại, Q-N tâm sự: “từ lúc lãnh nấu chè đến giờ, trong lòng cứ lo lắng, đã mua đậu, mua đường, mua dừa rồi mà vẫn không yên tâm. Mong sao nấu cho xong nồi chè để hết trách nhiệm”. Tôi đã cười đùa nói với chị “yên tâm đi, sẽ có nhiều người giúp chị mà. Nếu chè dở, tôi sẽ nhận là người nấu, còn nếu chè ngon thì sẽ nói Q-N nấu”. Đã có rất nhiều mẫu chuyện nhỏ mà chúng tôi xoay quanh đề tài về nồi chè để bàn tán và cười đùa nữa.

Thế rồi ngày nấu chè của chị Q-N cũng đã đến, chị và một người bạn nữa loay hoay ngâm đậu, nhóm bếp, nấu nước để nấu chè từ lúc 5 giờ chiều. Các chị định làm sớm để đi xem văn nghệ rồi khi quay về thì chè đã sẵn sàng và có thể ăn. Tôi thấy các chị thêm đường, rồi lại thêm nước, rồi lại cho bột, quậy nồi không ngừng tay vì sợ bị cháy. Vậy mà đến cuối cùng các chị vẫn phải ở lại coi chừng nồi chè và không thể đi xem văn nghệ được. Trời tối khi mọi người về đến trại của mình nghe nói có chè thì ai ai cũng tươi cười vui vẻ xếp hàng để lấy chè. Các chị vừa múc chè, vừa rao mời, trẻ em và người lớn ai cũng cảm ly húp, tấm tắc khen ngon. Những người đến trễ thì chè đã hết, tiếc quá mất dịp để ăn qua món chè của chị.

Bây giờ tưởng nhớ lại những hình ảnh thân thương đó, tôi cũng không thể dấu được một nụ cười trong lòng. Hình như khi chúng ta đi trại, món ăn nào cũng ngon lạ lùng. Món chè của chị Q-N ước tính nấu cho 100 người ăn chỉ bằng 2 bịch đậu xanh, 1 bịch bột báng, 4 gói cốt dừa và 1 bịch đường. Vậy mà nồi chè của chị Q-N đã được hưởng ứng nồng nhiệt. Tin rằng chị Q-N cũng đã thở phào nhẹ nhõm. Tôi bây giờ đã tin đó là lần đầu chị Q-N nấu chè rồi. Thế mới biết cái gì hiếm thì quý. Tôi xin mền tặng chị Q-N một đóa hoa hồng về sự can đảm và lòng chia sẻ trách nhiệm chung của chị. Rất mong tôi và chị sẽ còn nhiều dịp để có nhiều kỷ niệm với nhau trong những tháng năm sắp tới.

Cindy Tran

Phụ Huynh, LDHD Trường Sơn

